

то стигна въ Одринъ, нареди лагера си предъ този градъ. Въ сѣщото време Зоя, майката на младия господарь, въ ржцѣтъ на която бѣше сичката власть, направи договоръ съ сената и съ Сарацинитѣ, които бѣхъ наводнили много провинціи на Истокъ.

Зоя имала омыслъ да обърне сичкитѣ силы на имперіята срѣщу Българитѣ. И на истиннѣ, многобройна войска са повѣри на Льва-Фока съ тѣзи цѣль, капитанинъ на императорската гвардія, който имаше съ него си и тѣзи генералы : Грансонъ, Мерула, Романъ, Меліусъ и Константинъ Африканскій. Войската минъ на прегледъ въ една широка поляна, наречена *Діабазисъ* (отъ — *diabasis*, преминуване), дѣто главнокомандующийтъ привика протопѣпа и накара да са закължтъ сичкитѣ войници, какъ че за честъта на имперіята ще пролѣжтъ кръвта си до послѣдната капка, и сѣтнѣ протопѣпътъ ги благослови по обычая, като имъ пожела успѣхъ на оржжіето. Тѣй Фока поведи войската срѣщу Българитѣ, които бѣхъ вече превзели Одринъ, посредствомъ предателството на единъ арменецъ. Симеонъ посрѣщна Римлянитѣ близо до Замока нареченъ *Ахилоюсъ* (може бы Ахило), и одържа срѣща имъ голѣма побѣда, на 6 Августа 917 год.

Българитѣ, слѣдъ като са бранихъ мжжкы, найнапредъ са принудохъ да бѣгжтъ; но единъ случай пакъ имъ вържъ побѣдата. Левъ, като утоляваше жедостъта си при единъ изворъ во времето на похода, коньтъ му търти да бѣгж; а солдатитѣ, като познахъ коня, помыслихъ, че тѣхныйтъ генераль е убитъ и престанохъ да гонжтъ Българитѣ. Симеонъ, като забѣлѣзаль туй, стѣгва войската си по-добрѣ и, като нападнѣ ненадѣйно Римлянитѣ, накара ги сичкитѣ да бѣгжтъ, — и отъ тѣхъ изби едно голѣмо множество, безъ да броймъ мнозина отъ главнитѣ чиновници, между които былъ и Константинъ афри-